

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **A. L.**,
nar.,
státní příslušnost: Marocké království,
t. č. v ,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2023, č. j. KRPA-346166-31/ČJ-2022-000022-MIG,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.

Odůvodnění.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodlužuje doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

policie hl. m Prahy ze dne 26. 10. 2022, č. j. KRPA-346166-20/ČJ-2022-000022-MIG, a to o 90 dnů.

2. Žalobce uvedl, že prodlužující délka zajištění byla stanovena nepřiměřeně bez řádného odůvodnění. Odůvodnění je obecné, nezohledňuje konkrétní situaci žalobce. Poukázal na mimořádnost institutu zajištění a fakt, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli, kdy pokud správní orgán nepostupuje v řízení aktivně a svědomitě a bez rozumného důvodu nepřetržává řádný postup směřující k vyhoštění, přestává být zajištění oprávněné. Je zde povinnost správního orgánu posuzovat skutečnosti odůvodňující prodlužování zajištění, tyto musí být adekvátně doloženy. Pokud nejsou tyto podmínky respektovány, nemá příslušná skutková podstata oporu ve spise. V rozhodnutí dle žalobce absentují dostatečně odůvodněné úvahy o tom, že žalobce nebude spolupracovat, plnit podmínky zvláštního opatření a že dojde k maření rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce za dobu svého zajištění neobdržel náhradní cestovní doklad. Z rozhodnutí není zřejmé, na základě čeho se žalovaný domnívá, že k vystavení náhradního cestovního dokladu a realizaci vyhoštění dojde během lhůty prodloužení zajištění. Žalovaný uvádí, že dobu zajištění stanovil s ohledem na předpokládanou složitost přípravy vyhoštění, není však jasné, z jakého důvodu se žalovaný domnívá, že bude možné vyhoštění realizovat právě ve lhůtě 90 dnů. Zdůvodnění doby zajištění není dostatečně určité. Tato doba záleží na spolupráci s marockým velvyslanectvím, které však nedalo žádnou časovou představu o tom, kdy a zda vůbec by mělo k vydání dokladu dojít. Žalobce má za to, že dosavadní postup v řízení svědčí spíše o nemožnosti uskutečnění vyhoštění. Dle žalobce má neschopnost příslušného státu vydat náhradní cestovní doklad relevanci pro hodnocení reálného předpokladu uskutečnitelnosti vyhoštění. Hodnocení reálnosti předpokladu vyhoštění je založeno na pravděpodobnosti. Dle žalobce měl žalovaný použít některé ze zvláštních opatření. Posouzení této možnosti není dostatečné. Nelze připustit paušalizované rozhodování. V případě žalobce bylo jako důvod pro jeho zajištění to, že se na území ČR nacházel nelegálně. Nepáchal jinou protiprávní činnost. Žalovaný nemá prokázáno, že by žalobce opatření nerespektoval. Žalobce poukázal na skutečnost, že mu prodloužené zajištění působí rovněž zdravotní potíže. V důsledku zajištění se zhoršila jeho alergie, kterou trpí. Důvodem je nedostatečné větrání prostor, kde je žalobce zajištěn. Žalobce navrhuje, aby soud prověřil kamerové záznamy z prostor, kde jsou vidět žalobcovy alergické záchvaty. Tyto jsou důkazem o neoprávněném a bezdůvodném zhoršení stavu žalobce. Nejsou mu proti alergii podávány léky, což jeho stav dále zhoršuje. Žalovaný vystavil žalobce riziku nenávratného pochození jeho zdraví. Zajištění nesmí být svévolné, pokud je pravděpodobné, že nebude možné jeho cíl realizovat, stává se nezákonným. Maximální doba zajištění neznamená, že lze pokaždé zajištění prodlužovat až do této možné délky pouze proto, že trvají obavy z maření realizace správního vyhoštění. Je nezbytné, aby správní orgán vyhodnotil všechny relevantní potřebné kroky a upřesnil svůj odhad, jak dlouho jejich provedení přibližně zabere. Rozhodnutí žalovaného je naproti tomu šablonovité a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Žalobce v žalobě také navrhl přiznání odkladného účinku žalobě. Trváním zajištění by mu dle jeho názoru vznikla nepoměrně větší újma, než jaká vznikne jeho přiznáním, docházelo by k porušování jednoho ze základních lidských práv na osobní svobodu a nedotknutelnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že v napadeném rozhodnutí uvedl skutečnosti, které ho vedly k vydání žalobou napadeného rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, bylo vysvětleno prodloužení o 90 dnů. Následně žalovaný poukázal na okolnosti zajištění žalobce, jeho zajištění a rozhodnutí o prodloužení. Dále uvedl, že k přípravě a realizaci samotného správního vyhoštění je příslušné Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ŘSCP“) které zajišťuje letenku nebo vyjednává průvoz žalobce přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy a komunikuje se státem o vzetí cizince zpět do domovského státu. Při vydání rozhodnutí bylo vycházeno z vyjádření ŘSCP ze dne 16. 1. 2023. Jelikož nebylo možné zajistit v době trvání dosavadní lhůty zajištění žalobce realizaci jeho správního vyhoštění, přistoupil žalovaný k jejímu prodloužení o 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Kroky k ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu byly již podniknuty a následná realizace správního vyhoštění žalobce v době prodloužení zajištění je potencionálně možná. Žalovaný je nucen vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá. Obvykle se tato doba u států z třetích zemí pohybuje kolem 40-60 dnů (dle individuálního případu může být i delší), je nutné si však uvědomit, že tato doba se odvíjí od poskytnutých informací cizincem v rámci sepisování žádosti o ověření totožnosti. Doba ověřování totožnosti u osob uvádějících státní příslušnost Marockého království je ze strany Velvyslanectví Maroka individuální a nelze v žádném případě stanovit přesnou lhůtu pro ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. K uvedené době 40-60 dnů potřebné k ověření totožnosti žalobce a následnému vydání náhradního cestovního dokladu je nutno přičíst i dobu cca 30 dnů uvedenou ve sdělení ŘSCP ze dne 16. 1. 2023 potřebnou k zajištění eskorty žalobce. K námitce, že se měl žalovaný nedostatečně vypořádat s možností uplatnit tzv. zvláštní opatření dle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, žalovaný uvedl, že k této možnosti se dostatečně vyjádřil na straně 4 až 6 rozhodnutí. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce s ohledem na způsob jeho vstupu a pobytu na území dospěl žalovaný k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nebyl nucen na místo zajištění žalobce uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. K tomu poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 20/2016-38. K námitce, že zajištění žalobci působí závažné zdravotní potíže (alergické reakce), neboť prostory kde je zajištěn, jsou nedostatečně větrány, žalovaný sdělil, že je právem žalobce informovat o svém zdravotním stavu personál ZZC, ve kterém je dle zákona o pobytu cizinců (§134 odst. 2) poskytována odpovídající zdravotní péče, popřípadě zajištěna specializovaná zdravotní prohlídka. Žalobce žádné zdravotní potíže žalovanému neuvedl a v protokolu o výslechu naopak jednoznačně uvedl, že je zdrav a žádné léky nebere.
5. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
6. Dle úředního záznamu ze dne 25. 10. 2022 byli téhož dne kontrolováni dva cizinci, u kterých bylo na místě zjištěno, že nedisponují žádným platným cestovním dokladem ani povolením k pobytu, přičemž jedním z nich byl žalobce. Šetřením na pracovišti Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie Brno, byla následně zjištěna totožnost žalobce. V evidencích PČR bylo dále zjištěno, že nedisponoval žádným pobytovým oprávněním na území ČR.
7. Při výslechu žalobce sdělil, že je zdrav a schopen výslechu. Jmenuje se X, nar. X, jeho státní příslušnost je Marocké království. Cestovní pas Maroka zahodil v Turecku, a poté cestoval Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

bez něj. Z Maroka vycestoval letecky v září 2022 do Turecka, poté jel do Bulharska, kde kontaktoval převaděče a za jeho pomoci se přiblížil k srbským hranicím. Ze Srbska cestoval do Maďarska, přešel hraniční plot pomocí žebříku. Nastoupil tam do nákladního automobilu, který jej převezl na Slovensko a do ČR, kde byl chycen českou policií. Stala se chyba a místo v Rakousku se ocitl v ČR. Spolu s ním cestoval ještě kamarád, který byl rovněž zajištěn. Nemá zde zajištěno žádné ubytování. Převaděči zaplatil každý 2 500 Euro a ještě 300 Euro zaplatili za přezení žebříku. V Maroku pracoval jako překupník. Moc si tam nevydělal, je tam špatná ekonomická situace. Cílem cesty je Itálie. V ČR je omylem, kamion jej měl odvést do Rakouska. O azyl nikde nežádal. Přijel spolu s kamarádem, nemá žádné oprávnění ani vízum. Je si vědom toho, že zde může pobývat pouze s platným cestovním dokladem a vízem, k legalizaci pobytu neučinil žádné kroky. Nemá žádnou adresu, finanční prostředky má pouze na cestu do Itálie. Má asi 100 Euro, to jsou jeho poslední peníze. Je zdravý, léky nebere. Žádného lékaře nenavštěvuje. Nemá zdravotní pojištění. Je ženatý a má tři děti. Celá rodina žije v Maroku. K ČR nemá žádné vazby. Nepáchal žádnou trestnou činnost. Do domovského státu se může vrátit ke své rodině, kde byl naposledy v září 2022. Není mu známa žádná překážka vycestování, v zemi původu mu nic nehrozí. Vycestuje dobrovolně, chtěl by jet do Itálie.

8. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy č. j. KRPA-346166-18/ČJ-2022-000022-MIG ze dne 26. 10. 2022 bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 téhož zákona uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 2 roky. Počátek této doby byl určen od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Doba k vycestování byla stanovena do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
9. Téhož dne vydalo Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy rozhodnutí č. j. KRPA-346166-20/ČJ-2022-000022-MIG, kterým bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění, a to na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
10. Součástí správního spisu je informace cizinci o možnosti využít dobrovolného návratu ze dne 26. 10. 2022.
11. Součástí spisu je dále žádost o zjištění totožnosti a náhradního cestovního dokladu ze dne 26. 10. 2022. Dále je rovněž součástí spisu sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 16. 1. 2023 (doručeno žalovanému téhož dne), č. j. CPR-35688-6/ČJ-2022-930311-T259.
12. Dne 17. 1. 2023 bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým bylo prodlouženo zajištění žalobce podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců o 90 dnů.
13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
14. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

15. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
16. Právo na osobní svobodu je jedním z nejvýznamnějších základních práv. Zbavení osobní svobody proto musí představovat výjimku ze zásady, že veřejná moc nemůže jednotlivce zbavit osobní svobody. Přípustnost této výjimky podmiňují úzce vykládaná kritéria definovaná v čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech („Úmluva“), čl. 8 Listiny, zákoně o pobytu cizinců a směrnici č. 2008/115/ES („návratová směrnice“) ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv EU. Z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice vyplývá, že jednou z podmínek zákonnosti zajištění je existence reálného předpokladu vyhoštění. Každé zajištění cizince musí sledovat konkrétní účel – v tomto případě uskutečnění správního vyhoštění žalobce. Zajištění nemůže obstát, pokud tento účel nebude reálně možné naplnit ve stanovené době trvání zajištění.
17. V rozsudku č. j. 1 Azs 143/2020-48 ze dne 13. 8. 2020 Nejvyšší správní soud mimo jiné připomněl, jaké požadavky musí být naplněny, aby bylo možné využití zajištění jako prostředku ospravedlnit. Prodloužení zajištění je možné tehdy, jestliže vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150). Zajištění musí především sledovat vymezený účel, kterým je v případě žalobce realizace správního vyhoštění. Dále platí, že zajištění nesmí přesáhnout přiměřenou dobu vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03).
18. Stěžejní námitkou žalobce je, že se domnívá, že žalovaný nedostatečně odůvodnil jednotlivé kroky, které budou činit za účelem realizace správního vyhoštění. Žalovaný podle žalobce v jeho případě postupoval nepřiměřeně, pokud rozhodl o prodloužení jeho zajištění v situaci, kdy dle žalobce je jeho správní vyhoštění fakticky nerealizovatelné.
19. Aby bylo možné přistoupit k zajištění za účelem realizace správního vyhoštění, je nezbytné, aby správní řízení o vyhoštění bylo vedeno řádně a aby žalovaný postupoval náležitě svědomitě. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku: „*Při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Není přípustné, byl-li cizinec jednou zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, aby mohl správní orgán jeho zajištění libovolně prodlužovat až do maximální délky zajištění uvedené v § 125 zákona pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl mařit účel správního vyhoštění. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

20. Jedním z předpokladů řádného postupu žalovaného je kvalitní a dostačující odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79: „*Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).*“
21. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že dne 16. 1. 2023 mu bylo doručeno sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, ve kterém toto uvedlo, že byly ze strany ŘSCP provedeny všechny úkony, které je třeba realizovat ke zjištění totožnosti žalobce. Veškeré dokumenty byly dne 15. 11. 2022 zaslány na Velvyslanectví Marockého království v ČR. Dne 2. 12. 2022 bylo tamtéž zasláno další dožádání a totéž bylo učiněno znovu 16. 12. 2022. Do současné doby ŘSCP na tato dožádání neobdrželo žádné sdělení. Dne 16. 1. 2023 bylo s daným velvyslanectvím hovořeno telefonicky. Tamním zástupcem bylo sděleno, že v současné době nadále probíhá ověřování totožnosti cizince u příslušných orgánů v Marockém království. Dále bylo rovněž sděleno, že nejsou ze strany velvyslanectví schopni určit dobu, po kterou bude ještě tento proces probíhat u příslušných orgánů v Marockém království. ŘSCP ve svém vyjádření také uvedlo, že je v otázce ověření totožnosti a následného vydání náhradního cestovního dokladu závislé na Velvyslanectví Maroka, které jediné může tyto kroky provést. K době potřebné pro ověření totožnosti cizince přispívají také skutečnosti, zda správní orgán poskytl dostatek informací k osobě ověřovaného cizince. Od začátku roku 2022 do současnosti bylo ze strany ŘSCP požádáno o ověření totožnosti u 105 osob uvádějících státní příslušnost Marocké království. Z tohoto počtu se u 8 osob podařilo ověřit jejich totožnost a Velvyslanectvím Maroka byl 3 osobám vydán náhradní cestovní doklad a proběhla realizace správního vyhoštění. Doba ověření trvala minimálně 90 dnů, v některých případech byla i delší a náhradní cestovní doklad byl vydán za dalších 14 dnů. U zbylých 5 ověřených osob bude o vystavení odkladu požádáno. Doba ověřování totožnosti je u osob uvádějících státní příslušnost Marocké království ze strany Velvyslanectví Maroka individuální a nelze v žádném případě stanovit přesnou lhůtu pro ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. ŘSCP také sdělilo, že žalobci byl několikrát nabídnut dobrovolný návrat do země původu, což odmítl s tím, že se tam nechce v žádném případě vrátit. V případě, že bude Velvyslanectvím Maroka doklad vydán, bude přistoupeno k zajištění realizace správního vyhoštění s policejní eskortou prostřednictvím komerčního leteckého spojení. Bude třeba zajistit letenky pro cizince a policejní eskortu, ubytování pro policejní eskortu a požádat o informování příslušných policejních marockých orgánů o přiletu žalobce a zajistit jeho převzetí prostřednictvím Velvyslanectví Maroka. Dále bude požádáno o poskytnutí součinnosti pro policejní eskortu. Pokud nebude dostupný přímý let, bude nutné rovněž zajistit povolení tranzitu. K samotnému plánování eskorty dochází minimálně 30 dní před plánovaným letem vzhledem k časové Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

náročnosti – spolupráce na diplomatické úrovni. ŘSCP je z jeho úřední činnosti známo, že Velvyslanectví Maroka spolupracuje a totožnost cizinců ověřuje, proto nelze předjímat neověření.

22. Žalovaný uvedl, že je s ohledem na toto sdělení zřejmé, že správní orgán nebyl oprávněn ke dni vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění správní vyhoštění realizovat vzhledem k absenci cestovního dokladu žalobce. Dle něj existuje reálný předpoklad realizace výkonu správního vyhoštění, a to ve stanovené době zajištění, realizace vyhoštění je potenciálně možná. Jak vyplývá ze zprávy ŘSCP, byly úkony směřující o k ověření totožnosti žalobce započaty, ŘSCP komunikuje s Velvyslanectvím Maroka. Ze zprávy ŘSCP nelze přesně určit časový interval pro realizaci vyhoštění, avšak správnímu orgánu je známo, že ověření totožnosti a následné vydání náhradního cestovního dokladu je v době prodloužení zajištění potenciálně možné.
23. Soud pochybení žalovaného v jeho postupu nenalezl. K tomu dále poukazuje na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v jeho rozhodnutí ze dne 24. 10. 2022, č. j. 10 Azs 189/2022 - 44, který zmínil, že v rozsudku 9 Azs 107/2022-41 se tento soud zabýval otázkou, zdali v rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince splňuje náležitosti odůvodnění úvaha, která spočívá v převzetí obsahu sdělení jiného orgánu veřejné moci coby skutkového zjištění. Uvedl, že: *„Devátý senát konstatoval, že taková úvaha splňuje náležitosti odůvodnění rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince (výčet těchto náležitostí lze nalézt např. v rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 93/2011-79). Tento závěr devátý senát učinil ve vztahu k odkazu na sdělení ŘSCP o průběhu ověřování totožnosti cizince, přičemž skutkové okolnosti věci 9 Azs 107/2022 byly stejné jako v nyní posuzovaném případě. Citace sdělení ŘSCP a z ní učiněné zhodnocení totiž jako celek obsahují důvody pro stanovení konkrétní doby, po kterou žalovaná prodloužila stěžovatelovo zajištění. Z odůvodnění rozhodnutí žalované taktéž vyplývá, jaké úkony je ještě třeba k realizaci správního vyhoštění učinit i jaká doba je k tomu v dané situaci přibližně potřeba. Zároveň jsou v něm uvedeny konkrétní komplikace při ověřování totožnosti stěžovatele z egyptské strany.“*
24. V nyní řešené věci žalovaný zohlednil sdělení ŘSCP, které mu byl doručeno dne 16. 1. 2023. Z tohoto vyjádření mj. vyplývá, že téhož dne bylo ŘSCP na základě telefonické komunikace ze dne 16. 1. 2023 zjištěno, že nadále probíhá ověřovací proces u příslušných orgánů Maroka, přičemž nelze odhadnout délku jeho dalšího trvání. ŘSCP rovněž již předtím (2. 12. a 16. 12. 2022) urgovalo svůj dotaz ohledně žádosti o ověření totožnosti a vydání dokladu ze dne 15. 11. 2022.
25. Ze spisu patrné, že žádost o ověření totožnosti žalobce byla sepsána dne 26. 10. 2022, tedy ve stejný den jako bylo vydáno rozhodnutí o žalobcově zajištění a správním vyhoštění. Dne 15. 11. 2022 byly dokumenty ŘSCP odeslány na Velvyslanectví Marockého království. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci 8. 11. 2022.
26. Z uvedeného je zjevné, že jak žalovaný, tak ŘSCP byli ve věci aktivní a byly již činěny příslušné kroky k realizaci správního vyhoštění. Žádost o ověření totožnosti byla sepsána ve stejný den, jako byl žalobce zajištěn a doba vyřízení do odeslání na velvyslanectví činila přibližně tři týdny, což nepředstavuje nepřipustné průtahy vylučující prodloužení zajištění.
27. ŘSCP ve svém vyjádření uvedlo, že marocké velvyslanectví spolupracuje. Tomuto sdělení odpovídá i další vývoj ve věci, kdy bylo dne 16. 1. 2023 ze strany velvyslanectví sděleno, že u příslušných orgánů v Maroku probíhá ověřovací proces.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

28. Co se týče namítané neurčitosti očekávaného termínu vydání náhradního dokladu, respektive pochybnosti o tom, zda bude tento vůbec vydán, ve vztahu k přiměřenosti prodloužení zajištění, soud předně poznamenává, že tuto námitku vnímá v kontextu toho, že žalobce při výsledku sdělil, že svůj cestovní doklad nechal v Turecku, a poté pokračoval směrem do EU za pomoci převaděčů. Byl to tedy předně sám žalobce, kdo zapříčinil absenci dokladu a potřebu ověřovat jeho totožnost a žádat o vydání dokladu náhradního.
29. V rozhodnutí ze dne 24. 10. 2022, č. j. 10 Azs 189/2022 – 44 poukázal Nejvyšší správní soud dále na to, že citace sdělení ŘSCP a z ní učiněné zhodnocení jako celek obsahují důvody pro stanovení doby, po kterou žalovaná prodloužila stěžovatelovo zajištění. Soud ve zmíněném rozhodnutí také uvedl, že: *„Současně NSS upozorňuje, že celková doba zajištění stěžovatele nepřekročila ani v okamžiku vydání tohoto usnesení maximální možnou délku zajištění, která je v tomto případě až 365 dnů [§ 125 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců]. Ostatně ke komplikacím správního vyhoštění přispělo především jednání stěžovatele, který se při zadržení neprokázal dokladem totožnosti. Žalovaná či jiné správní orgány nemohou rychlost vyřizování požadavku na vydání náhradního cestovního dokladu nikterak ovlivnit (viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 10 Azs 29/2020-28, body 15 a 17).“*
30. Soud v tomto ohledu v nyní řešené věci shodně vnímá, že i v tomto případě sdělení ŘSCP a z něj učiněné zhodnocení takové důvody jako celek obsahuje. ŘSCP ve svém vyjádření mj. zmínilo, že od marockého velvyslanectví obdrželo informaci o tom, že k vydání náhradního cestovního dokladu žalobce dojde v neurčitém termínu. K tomu pak doplnilo, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že velvyslanectví spolupracuje a že nelze předjímat neověření totožnosti žalobce při nevydání dokladu.
31. Žalovaný do svého odůvodnění uvedl úvahu o tom, zda je správní vyhoštění potenciálně možné a v jakém časovém výhledu (doba prodloužení zajištění). Jeho postup byl vysvětlen v rozhodnutí o zajištění, nyní adekvátně doplněn v návaznosti na již realizované kroky, které byly detailně v rozhodnutí o prodloužení zajištění popsány ve smyslu vyjádření ŘSCP, které žalovaný obdržel.
32. Přestože ke dni vydání napadeného rozhodnutí byly dány faktické překážky správního vyhoštění žalobce pro nemožnost ověření totožnosti a absenci cestovního dokladu, nelze vyloučit odstranění takové překážky. Jakkoli by postup všech orgánů mohl být rychlejší, jsou možnosti žalovaného omezené, neboť musí vyčkat postupu příslušných marockých orgánů. Účelem zajištění je vytvoření podmínek pro vycestování, přičemž případ žalobce není v tomto ohledu nikterak výjimečný. Soud neshledal žádné zásadní pochybení. Podmínky pro vycestování byly žalovaným adekvátně vytvořeny, žalovaný činil veškeré potřebné kroky, které ve svém rozhodnutí řádně zdůvodnil, což platí i o postupu ŘSCP.
33. Ze strany ŘSCP byly prezentovány také údaje týkající se toho, u kolika osob udávající státní příslušnost Maroko se podařilo za poslední období ověřit totožnost a vydat náhradní doklad. Bylo sděleno, že od začátku roku 2022 do současnosti bylo ze strany ŘSCP požádáno o ověření totožnosti u 105 osob uvádějících státní příslušnost Marockého království. Z tohoto počtu se u 8 osob podařilo ověřit jejich totožnost a 3 osobám byl velvyslanectvím vydán náhradní cestovní doklad a proběhla realizace správního vyhoštění. Doba ověření trvala minimálně 90 dnů, v některých případech byla i delší a náhradní cestovní doklad byl vydán za dalších 14 dnů. U zbylých 5 ověřených osob bude o vystavení

dokladu požádáno. Dne 16. 1. 2023 marocké velvyslanectví uvedlo, že u příslušných orgánů v Maroku probíhá ověřovací proces totožnosti žalobce.

34. Soud se ztotožňuje s žalobcem v tom, že není možné automaticky prodlužovat zajištění cizince na maximální možnou dobu trvání zajištění pouze na základě obav z maření realizace výkonu správního vyhoštění. Přestože nebyl ze strany Maroka sdělen očekávaný termín vydání dokladu, byly činěny adekvátní kroky, a to, jak bylo uvedeno, v adekvátním časovém sledu. Z uvedeného vývoje nevyplývá nepřiměřenost prodloužení zajištění. Žalovaný ani jiné české správní orgány rychlost vydání náhradního dokladu nemohou nikterak ovlivnit. Žalovaný přistoupil k prodloužení zajištění o 90 dnů dle soudu adekvátně. V případě žalobce doposud nedošlo k dosažení maximální doby zajištění, jeho zajištění bylo poprvé prodlouženo o 90 dnů.
35. Žalovaný popsal, jaké konkrétní kroky bude ve věci potřeba učinit a provedl i jejich časový odhad. Uvedl, že zajištění bylo prodlouženo o 90 dnů s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, jak je uvedeno ve vyjádření ŘSCP ze dne 16. 1. 2023. Kroky k ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu již byly podniknuty a byly i urgovány. Ověření totožnosti je stále v běhu, překážka v podobě absence dokladu bude v nejbližší době prolomena. Neexistuje trvalejší překážka, která by bránila vyhoštění žalobce. Je reálný předpoklad, že bude totožnost žalobce v prodloužené době zajištění ověřena a bude vydán doklad, tudíž bude realizace vyhoštění možná. Žalovaný je nucen vyčkat reakce dožadovaného státu. Obvykle se tato doba u občanů třetích zemí pohybuje kolem 40 – 60 dnů dle individuálního případu. Bylo také přihlédnuto k době nutné k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP jako příslušný orgán obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince do domovského státu, doba k zajištění potřebných náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů.
36. Dále žalovaný poukázal na sdělení ŘSCP, dle kterého byla žalobci opakovaně nabídnuta možnost dobrovolného návratu, kterou odmítl využít. Uvedl rovněž podrobně očekávaný průběh samotné realizace vyhoštění. V případě, že bude Velvyslanectvím Maroka doklad vydán, bude přistoupeno k zajištění realizace správního vyhoštění s policejní eskortou prostřednictvím komerčního leteckého spojení. Bude třeba zajistit letenky pro cizince a policejní eskortu, ubytování pro policejní eskortu a požádat o informování příslušných policejních marockých orgánů o přiletu žalobce a zajistit jeho převzetí prostřednictvím marockého velvyslanectví. Pokud nebude dostupný přímý let, bude nutné rovněž zajistit povolení tranzitu. Bylo přihlédnuto k době potřebné pro zabezpečení přepravních dokladů, doba vyřízení všech náležitostí samotné realizace vyhoštění včetně policejní eskorty se pohybuje kolem 30 dnů.
37. Lze shrnout, že žalovaný postupoval řádně ve spolupráci s ŘSCP a příslušným velvyslanectvím. Přestože není zcela přesně možné určit, kdy bude doklad žalobci vydán, nelze s ohledem na uvedené ani bez dalšího předjímat jeho nevydání.
38. Východiskem pro prodloužení zajištění je realizovatelnost účelu zajištění cizince, tj. jeho vyhoštění. Cizinec může být zajištěn jen v případě, že lze předpokládat, že účel zajištění bude naplněn, tj. že cizinec bude z území ČR skutečně vyhoštěn během doby, po kterou může trvat jeho zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2017, č. j. 10 Azs 101/2017-28, č. 3628/2017 Sb. NSS, bod 10). Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění cizince rozhodnout (srov. usnesení rozšířeného

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS), přičemž tyto závěry lze použít i na rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Azs 18/2016-43). *Nutno podotknout, že v řízení o prodloužení zajištění nebylo nutné postavit najisto, že vyhoštění stěžovatele bude skutečně možné. Postačilo posouzení potenciality vyhoštění* (NSS č. j. 10 Azs 29/2020 – 28). Vzniká tak otázka definice potenciality vyhoštění zajištěného cizince v případě problematického procesu ověřování totožnosti cizince jakožto prvotního předpokladu realizace vyhoštění. Pokud země původu odmítá spolupracovat při ověřování totožnosti cizince, je dána překážka vyhoštění a tedy i zajištění. Výslovné odmítnutí mezinárodní spolupráce bude zřejmě výjimečný jev, lze více očekávat stav nepředvídatelné a laxní spolupráce ze strany země původu. V takovém případě je potencialita vyhoštění určena kvantitativní úspěšností dokončení procesu ověření totožnosti zajištěných cizinců. Soud se ztotožňuje s rozsudky Krajského soudu v Brně č. j. 41 A 44/2022 – 18 a č. j. 22 A 25/2022 – 21, že 3 % pravděpodobnost ověření totožnosti zajištěných cizinců u zastupitelského úřadu Maroka nedosahuje požadované četnosti, aby bylo možné považovat vyhoštění zajištěného státního příslušníka Maroka za potencialně možné. Pokud by soud akceptoval takto nízkou míru úspěšnosti ověření totožnosti zajištěných cizinců, musel by akceptovat i nižší jednotky procent, kdy níže klesat lze jen dvakrát (2 a 1 %). Jakkoli význam pojmu potenciální značí možné, uskutečnitelné, při restriktivním výkladu nikoli vyloučené, je nutné v případě znalosti výskytu naplnění případné potenciality nalézt kvantitativní hranici určující potencialitu. Soud má za to, že cokoli pod 10 %, tedy jednotky procent, je hranice vylučující potencialitu následků správního řízení, pokud má skutečně platit zásada, že zajištění cizince je mimořádné opatření se zřetelem k významu ochrany osobní svobody jednotlivce. Smyslem společné azylové i pobytové evropské politiky není pouhá existence jejich procesních institutů, nýbrž skutečné naplnění jejich cílů.

39. Po účely posouzení potenciality vyhoštění občanů Maroka je sdělení ŘSCP nedostatečně strukturované. Není z něj patrné, zda údaj ověření 8 osob je jediným výstupem komunikace se zastupitelským úřadem, nebo zda v dalších případech bylo sděleno negativní stanovisko o ověření totožnosti zajištěného cizince, případně zda je přítomen progres spolupráce ve smyslu ověřování totožnosti cizinců. Dle soudu není natolik rozhodné, zda je ověřena totožnost cizince v jím tvrzené zemi původu, ale zda země původu účinně komunikuje s ŘSCP, neboť nelze vyloučit nepravdivá tvrzení cizinců ohledně státní příslušnosti a zejména je nutné akceptovat skutečnost, že možnost ověřit totožnost v zemi původu cizince bude diametrálně odlišná od ČR, s čímž počítá § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Pokud není jinak osvědčena změna postoje země původu k ověřování totožnosti vlastních občanů zvýšením četnosti sdělení k žádosti ŘSCP nebo naopak aktivitou ze strany České republiky nebo EU ve smyslu prosazování požadavku na změnu postoje země původu na úrovni ústředních orgánů, lze mít za to, že potencialita vyhoštění státního příslušníka takového nespolupracujícího státu dána není. Soud si je vědom preventivního účinku zajištění ve smyslu vytvoření překážky pro tranzitní trasy ilegálních uprchlíků přes území ČR, ale bez ohledu na zvýšenou ochranu práva na osobní svobodu, má za to, že nelze pominout účel samotného zajištění. Účelem zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců není potrestat cizince, případně pozdržet jeho tranzit do cílové země, ale vytvořit předpoklady pro jeho vyhoštění. Není tak účelné zajišťovat cizince, u něhož je možnost realizace vyhoštění v zásadě mizivá. V případě žalobce však výše uvedené úvahy neplatí, neboť ze sdělení ŘSCP vyplývá, že u něj proces ověřování totožnosti marockými úřady probíhá, je tak dána možnost potvrzení nebo Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

vyvrácení jeho totožnosti a tedy i dána potencialita jeho vyhoštění. Prvotní zajištění marockého státního příslušníka dle soudu není vyloučeno, avšak s každým dalším prodloužením doby jeho zajištění bude úměrně delší době zajištění růst požadavek na osvědčení potenciality jeho vyhoštění.

40. Taktéž námitku žalobce, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření na místo zajištění, soud neshledal důvodnou.
41. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je *zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
42. Uvedená opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.
43. Soud se ztotožňuje s názorem žalobce, že je nezbytné posuzovat možnost uložení zvláštních opatření individuálně s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem daného případu, nicméně má za to, že v případě žalobce bylo posouzeno řádně. Žalovaný se dostatečně zabýval tím, zda mírnější opatření účinná. Poukázal na to, že je povinen předcházet trestné činnosti a činnosti, která není v souladu se zákonem. Z jednání žalobce je dle žalovaného zřejmé, že existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestuje v době mu stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť jeho předchozí jednání demonstruje to, co si myslí o zdejším právním pořádku. Žalobce nedisponuje cestovním dokladem, svévolně cestoval v rámci jednotlivých evropských zemí, přicestoval za pomoci převaděčů ve skrytu. Z jeho výpovědi je patné, že vycestovat nechce, opakovaně uvedl, že směřuje i nadále do Itálie.
44. Žalovaný poukázal na veškeré skutkové okolnosti případu, na základě kterých byl žalobce shledán natolik nedůvěryhodným, že správní orgán na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že by žalobce dobrovolně z území schengenského prostoru nevycestoval. Konkrétně bylo zohledněno, že žalobce nedisponoval v době kontroly cestovním dokladem ani pobytovým oprávněním. Z jeho výpovědi je evidentní, že vycestovat do domovského státu nechce, kdy opakovaně sdělil, že jeho cílem je Itálie, kde chce žádat o azyl. Náhradní doklad si nevybavil a svévolně cestoval v rámci států EU. Do ČR přicestoval za pomoci převaděčů ve skrytu. Žalovaný v případě žalobce postrádá jakoukoli jistotu, že by žalobce dodržoval mu uložené povinnosti.
45. K možnosti uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaný konstatoval, že se neztotožňuje s tím, že by žalobce splnil povinnost tam Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

uvedenou. Na území nemá žalobce žádnou adresu, kde by pobýval. Setrvání v ČR nemá ani v plánu, neboť ČR pouze projížděl. Žalobce zde rovněž nemá žádný majetek a nedisponuje ani finančními prostředky. Dle žalovaného je reálné, že žalobce nebude zvláštní opatření respektovat. Žalovaný vyloučil rovněž možnost aplikace zvláštního opatření dle písm. b) daného ustanovení. Žádná záruka nebyla složena ani nabídnuta, žalobce nedisponuje dostatečnými prostředky. Žalovaný rovněž shledal jako nemožné uložit žalobci zvláštní opatření dle písm. c) ustanovení. Nelze očekávat dobrovolné vycestování. Žalovaný nepovažoval za účelné ani uložení zvláštního opatření dle písm. d) příslušného ustanovení.

46. Lze shrnout, že jednotlivá zvláštní opatření nemohla být podle použita, neboť by nebyla účelná. Soud sdílí závěr žalovaného, že s ohledem na uvedené skutečnosti nebyly dány záruky, že by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo efektivní, naopak existovalo riziko, že by žalobce zvláštní opatření nesplnil. Žalovanému proto nezbylo než přistoupit k zajištění žalobce.
47. K tomu soud uvádí, že se ztotožňuje s žalovaným ohledně jeho posouzení žalobce jako nedůvěryhodného. Žalobce sám správnímu orgánu vyjmenoval celou řadu skutečností ohledně své pobytové historie, které svědčí i samy o sobě, natož souhrnně, absenci jeho důvěryhodnosti. Žalobce konkrétně sdělil, že z Maroka odcestoval do Turecka, kde zanechal svůj cestovní doklad. Cestoval spolu se svým kamarádem. Po příjezdu do Bulharska se přes několik evropských států dostal do Maďarska, kdy dle svého sdělení přešel plot, převaděčům měl zaplatit přibližně 2 800 Euro. Poté cestoval do Itálie, přičemž chtěl jet přes Rakousko, nechtěně se však ocitl v ČR, kde byl zajištěn. Svůj návrat do země původu opakovaně vyloučil, uvedl, že chce do Itálie. Současně však výslovně sdělil, že žádné překážky návratu do vlasti mu nejsou známy, žije tam naopak mj. žalobcova rodina včetně jeho manželky a tří dětí. K tomu soud pro úplnost dodává, že žalovaný sice uvedl, že měl žalobce sdělit, že chce v Itálii žádat o azyl, nicméně z obsahu protokolu takové tvrzení žalobce nevyplývá. Dané nicméně nemůže na závěrech žalovaného cokoli změnit. Soud nemá žádné pochybnosti o tom, že na žalobce je nutné nahlížet jako na nedůvěryhodného, není důvod mu věřit v tom, že by měl v ČR dodržovat jakákoli zvláštní opatření na místo zajištění. Uvádí-li žalobce v žalobě, že na území ČR nepáchal žádnou trestnou činnost, pak tato skutečnost sama o sobě uložení zvláštních opatření odůvodnit rozhodně nemůže. Soud nadto také podotýká, že žalobce sdělil, že ČR pouze projížděl, nemá zde žádné vazby ani zázemí, proto není ani zřejmé, jak by si žalobce bez zajištěného pobytu v ČR realizaci jednotlivých zvláštních opatření vůbec představoval. Možnost zvláštních opatření v podobě finanční záruky byla v případě žalobce také adekvátně vyloučena, neboť žalobce sdělil, že na složení finanční prostředky nemá, uvedl, že má u sebe toliko částku ve výši zhruba 100 Euro.
48. K námitce žalobce, že (prodloužení) zajištění závažně poškozuje jeho zdraví, kdy má údajně z důvodu nedostatečného větrání prostor, kde je zajištěn, trpět četnými alergickými záchvaty, přičemž má být rovněž jeho zdravotní stav zhoršován tím, že mu nejsou proti alergii podávány léky, soud předně uvádí, že žalobce při výslechu opakovaně sdělil, že je zdravý a současně také uvedl, že neužívá žádné léky ani nenavštěvuje lékaře. Žalovaný tak neměl od žalobce žádnou informaci ohledně jakýchkoli onemocnění či toho, že by měl žalobce trpět alergiemi, tím méně byl pak žalovaný informován o případné nutnosti podávat jakékoli léky, kdy žalobce ani žádné takové léky neměl u sebe v době zajištění, jak plyne z příslušného záznamu o seznamu těchto věcí. Vzhledem k tomu, že žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

v žalobě uvádí, že se měly jeho alergické projevy zajištěním zhoršit, lze mít za to, že si musel být vědom toho, že je alergikem. Ať již žalobce žalovanému o svých problémech při výsledku nic neuvedl z jakéhokoli důvodu, bylo v každém případě třeba, aby o svém stavu informoval primárně personál zařízení a případně požádal o provedení lékařské prohlídky za tímto účelem či příslušné vyšetření.

49. Z tvrzení žalobce nevyplývá, že by se ohledně svých problémů na kohokoli obracel, upozornil na své obtíže či se jakkoli snažil žádat nápravu stavu. Není rovněž zřejmé, zda kdy poukazoval na nutnost podávání léků. S ohledem na to, že žalobce nesdělil v žalobě žádné informace ohledně případné negativní odpovědi, které by se mu na jeho požadavky měl od žalovaného či kohokoli jiného dostat, nelze vyloučit, že zmínil skutečnost, že trpí alergiemi a že má v prostorách zajištění alergické záchvaty, až v žalobě. I pokud by jeho tvrzení žalobce o jeho alergii byla skutečně pravdivá a v zařízení by trpěl zmíněnými záchvaty, pak bylo v první řadě na místě, aby dané řešil v rámci daného zařízení, a to v době, kdy takové potíže zaznamenal. V tomto ohledu lze uvést žalovaným zmíněné ustanovení § 134 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého *provozovatel zajistí lékařskou prohlídku zajištěného cizince, další nezbytná diagnostická a laboratorní vyšetření a očkování a preventivní opatření stanovená orgánem ochrany veřejného zdraví*. V krajním případě mohl žalobce využít také možnosti dle § 134 odst. 1 písm. f), podle kterého *provozovatel zajištěnému cizinci za podmínek stanovených tímto zákonem na jeho žádost zajistí bez zbytečného odkladu rozmluvu s vedoucím zařízení nebo jeho zástupcem nebo s policií v zařízení*. Z tvrzení žalobce v žalobě nevyplývá, že by se snažil svou situaci jakkoli (neúspěšně) řešit, že by mu nebylo ze strany personálu zařízení pomoci, přičemž takové odmítnutí ze strany personálu nelze bez dalšího předjímat. Návrh žalobce na to, aby ze strany soudu byly prověřeny kamerové záznamy ze zařízení, proto soud zamítl. Nad rámec uvedeného soud dodává, že žalobce na sebe přijal vědomě značná zdravotní rizika již samotným svým vycestováním ze země původu způsobem, který k tomu zvolil, když mj. při výsledku uvedl, že nedisponuje zdravotním pojištěním a svůj cestovní doklad zanechal v Turecku. Tvrzené alergické záchvaty měl v každém případě možnost řešit s personálem zařízení.
50. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí*. Dle § 2 téhož ustanovení *za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod*.
51. Samotným rozhodnutím o prodloužení zajištění není žalobci ukládána povinnost vycestovat. Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 7 As 79/2010 – 150: *„má správní orgán povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné.“*
52. Žalovaný se zabýval existencí možných překážek žalobcova vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců, jeho posouzení bylo dostatečné s ohledem na absenci jakýchkoli Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

relevantních tvrzení v tomto ohledu ze strany žalobce, který žádné překážky jeho vycestování nezmínil, a naopak sdělil, že je Maroko pro něj bezpečná země, vrátit se nechce proto, že chce odjet do Itálie. Pokud by měl žalobce ve vlasti jakékoli problémy, správnímu orgánu by je nepochybně uvedl, což se nestalo. Žalobce naopak vyloučil možnost, že by žádal o udělení mezinárodní ochrany.

53. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku soud zamítl, neboť přiznání odkladného účinku žaloby proti zajištění cizince je vyloučeno, jelikož by se nejednalo o prozatímní procesní řešení, ale o řešení konečné, neboť by vedlo k ukončení zajištění žalobce, čímž by byl popřen smysl následného rozhodování ve věci, jestliže žalobce byla zajištěna z důvodu obavy z maření rozhodnutí. Přiznání odkladného účinku by mělo shodné konečné účinky jako vyhovění žalobě.
54. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
55. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 16. 2. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.